

A szombati nap, programját tekintve hasonló volt, de az esti alkalom helyét immár a játékos est vette át. Ez az este szokott lenni a leghasznosabb, a legkönnyesebb. Hiszen erre az estére bárki jelentkezhetett, hogy bemutassa, mennyire pihent.....

Persze az éjszakába nyúló beszélgetések, játékok nem maradtak el.

A tábor vasárnappal zárult. Ilyenkor délelőtt ugyanúgy tanítás van, azzal a különbséggel, hogy Úrvacsorával kötjük össze. Ennek zárásaként morzsaszedegetés következik; akit Isten erre indít, vagy szeretné megosztani az élményeit néhány száz emberrel, akkor ezt neki találták ki, s habár sokan ki szoktak állni, de mondanivalójukat általában azzal kezdik: „... én nem akartam ide kijönni...”

Sokan már ebéd előtt elhagyták a tábort, de számottevőbb volt azok száma, akik csak ebéd után mentek haza, vagy vissza a szürke hétköznapiokba.

Véleményem szerint nem kell törvényszerűnek lennie, hogy a tábor után leeresszünk, hanem pontosan ezután kell meglátszódnia, kik is vagyunk valójában. Az Ige is azt mondja, hogy jó dolog testvérekkel együtt lenni, Jézus azonban azt is akarta, hogy elmenjünk széles e világba, tanítvánnyá téve minden népet.

Személyes feladatunk pedig ez:

„ÉLj TÖrvény SZERint, TÖrekedj SZERetetre, és Légy ALázatos Iste-neddel SZemben.” Mikeás 6,8

- hát úgy legyen -

